

Terreur. Een poging om voorbij het mediacircus te kijken.

Over de voedingsbodem waarin het jihadistisch gedachtegoed in onze maatschappij kan gedijen, zijn al talrijke diepgaande, dikwijls contradictorische analyses verschenen. Daaruit kunnen we 30 factoren distilleren die in wisselende omstandigheden en met wisselend effect op elkaar inwerken:

01. onze Westerse arrogantie in het uitdragen en desnoods manu militari opleggen van ons democratisch staatsmodel, zie Irak en Afghanistan;
02. de illusie van de Arabische lente (een mediahype) die met actieve Westerse steun vooral Syrië, Libië en Jemen heeft gedestabiliseerd (Egypte en Tunesië lijken ontsnapt), met boemerangeffect in Europa;
03. de geostrategische manoeuvres van de zogenaamde grootmachten VSA en Rusland, die tegenstellingen tussen soennieten en sjiieten, tussen Saoedi-Arabië en Iran, uit eigenbelang hebben aangewakkerd;
04. het gedoogbeleid tegenover de inhumane nederzettingenpolitiek van Israël in Palestina;
05. de blindheid voor de megalomanie en het oorlogsprofitariaat van Turkije, waarvan het regime zich de allures aanmeet van een nieuw sultanaat;
06. het nieuwbakken IS kalifaat als paradijs voor psychopaten en avonturiers waar ze, mogelijk in ruil voor hun leven (het pact met de duivel), hun lusten kunnen botvieren (verkrachting, foltering, verminking, moord);
07. de weigering om met een grootscheepse militaire actie van de Verenigde Naties (boots on the ground) IS uit te roeien, uit angst voor body bags en het gezeur daarover in de media (met de huidige mentaliteit was Hitler nooit verslagen);
08. de identiteitscrisis en angstcultuur in het Westen, die keiharde maatregelen tegen de barbarij verhindert, de tijd van de halfzachte, begripvolle aanpak (de therapeutische sessies, de interviews met radicale imams en teruggekeerde IS-strijders) is voorbij;
09. het multiculturele neerkijken op onze normen en waarden (de Verlichting) in merkwaardige combinatie met paternalisme tegenover andere culturen (bv. Rusland, China, India);
10. de religie, de opium voor het volk, als dekmantel voor nietsontziend fanatisme, daar waar ons samenlevingsmodel, onze seculiere maatschappij, niet aanvaardt dat godsdienst de maatschappij aanstuurt, dat is een essentiële verworvenheid;
11. de laffe tolerantie tegenover de haatpredikers (al dan niet via sociale media) van het salafisme of wahabisme betaald door het hypocriete Saoedi-Arabië c.q. sommige Golfstaten (Qatar);
12. de laksheid tegenover de gesloten moslimgemeenschappen in Europa (wie aandrong op integratie was lange tijd racist, islamhater, minstens xenofob);
13. de stereotiepe gezagsverhoudingen in traditionele moslimgezinnen, inclusief gearrangeerde huwelijken en gezinshereniging die vooral financieel gemotiveerd is;
14. het misplaatst begrip van justitie voor “kleine” criminaliteit omwille van de sociale achterstand van sommige migrantenkinderen (het slachtoffer is de handtassendief of de carjacker, de dader is de samenleving);
15. het oogluikend aanvaarden van misbruik van de sociale zekerheid en de kinderbijslag door een minderheid van gezinnen met spijbelende kinderen (jongens) en activiteiten in de zwarte economie;
16. de excuuscultuur voor de fouten van vorige generaties, bv. de erfzonde van het kolonialisme;
17. het latent racisme en de bijbehorende discriminatie, vernedering en onrechtvaardigheid in de Westerse samenlevingen;
18. het eeuwige gekrakeel in de Europese Unie waar emotie (vluchtelingen crisis, wir schaffen das) aanvankelijk zegevierde over ratio (migranten hebben de bedoeling te blijven, in het land van hun keuze, ongeacht spreidingsplannen allerhande);

19. de buitensporige regeldrift van de Europese en Belgische wetgever die niets verhelpt aan bureaucratische onwil en incompetentie;
20. de apathie tegenover het gebrek aan visie en coherentie, het kortetermijndenken en de steekvlampolitiek van traditionele machts politici;
21. de omvang van de criminaliteit in België in verhouding tot het aantal politiemensen, dat hoger ligt dan in de buurlanden maar door administratieve overlast niet betere resultaten boekt (in de terreurbestrijding is de kentering niettemin duidelijk merkbaar);
22. de veiligheidsaanpak in Brussel, versnipperd over 19 gemeenten en 6 politiezones, die samen deel uitmaken van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, een lappendeken van bevoegdheden, een aanfluiting van goed bestuur;
23. de hysterische of neerbuigende reacties van de Brusselse satrapen op elke vorm van kritiek op hun beleid;
24. de nood aan efficiënte samenwerking en communicatie die voortdurend botst met territoriumdrang en alfagedrag, voer voor antropologen;
25. de lang door vooral groen-links toegejuichte inkrimping of minstens beperking van de middelen voor defensie, inlichtingen en veiligheid;
26. de jarenlange verwaarlozing van justitie waarbij de rechterlijke macht zich in naam van haar onafhankelijkheid opsluit in een ivorentorenmentaliteit, waar elke kritiek op afketst;
27. de onderschatting van de radicalisering in gevangenis met hun eigen wetmatigheden en gezagsverhoudingen (manipulatie, chantage, indoctrinatie) waaruit sommige criminelen een nieuwe eigenwaarde en identiteit putten;
28. de desastreuze snel-Belg wet (2000) en het migrantenstemrecht (2004), maatregelen die vooral electoraal gewin voor ogen hadden, naar analogie met de gratis politiek in openbaar vervoer, elektriciteit- en watervoorziening;
29. de perfide rol van (in hun ogen) moreel superieure media die niet aarzelen onze perceptie te manipuleren met tendentieuze berichtgeving;
30. de impact van het knuffelbare politiek correct denken op de journalistiek, waarbij dissonante meningen de etiketten opgeplakt krijgen van polariserend en stigmatiserend, de dooddoeners van elke zinvolle discussie.

Lijstjes. Ze hebben geen pretentie. Ze zijn een manier van gedachten te ordenen, verbanden te leggen en het overzicht te bewaren

Niets is eenvoudig in de bestrijding van het terreurfenomeen dat even plots weer kan verdwijnen als het is opgedoken. De jaren zeventig en tachtig van vorige eeuw zijn daarvan getuige: vliegtuigkapingen, bomaanslagen, ontvoeringen, gijzelingen, moorden uitgevoerd door, naargelang hun specialiteit, Zwarte September, de Baader-Meinhof groep (Rote Armee Fraktion), de Rode Brigades, Action Directe, ETA, IRA en wie weet, de Bende van Nijvel. Toegegeven, het islamfundamentalisme is een taaie tegenstander, zie het versplinterd voortbestaan van Al Qaida na de dood van Osama bin Laden. Vergeten we ook de aanslagen niet van de eenzaten buiten het kader van het jihadisme, het kaliber van Timothy McVeigh (Oklahoma City), John Allen Muhammad (Washington) of Anders Behring Breivik (Noorwegen, Utoya).

Inmiddels is vooral in de media de zondebokjacht voor geopend verklaard. Mochten ze op de Grote Markt van Brussel opnieuw de schandpaal kunnen oprichten of beter nog, de guillotine, zouden ze met sardonisch genoegen de koppen letterlijk kunnen zien rollen. Hoe die attitude een relevante bijdrage levert tot het existentieel debat over terreurbestrijding is een raadsel. In bepaalde Angelsaksische media is Belgium bashing zelfs de nieuwste trend om zich als would-be expert te laten gelden. Die oefening in demoralisering staat in schril contrast met de lovende woorden van de Amerikaanse minister van buitenlandse zaken John Kerry aan het adres van de Belgische regering tijdens zijn bezoek na de aanslagen van 22 maart jl. in Zaventem en Brussel. Bemoedigend, mag het even?

De zondebokjacht zaait tweedracht en gaat gepaard met gratuite kritiek op de inspanningen van de veiligheidsdiensten en specifiek de politiemensen die op gevaar van eigen leven de situatie onder controle trachten te krijgen. Het getuigt bovendien van weinig respect voor de slachtoffers van de aanslagen als de verantwoordelijke ministers meer tijd moeten besteden aan zich verdedigen tegen allerlei verdachtmakingen van de stuurder aan wal, eerder dan aan het uitoefenen van hun opdracht in een context die zij van hun voorgangers hebben geërfd (maar ook dat mag niet gezegd in het zelfgenoegzame politiek correcte wereldje). Om de politieke inteelt aan de kaak te stellen, hebben we cabaretiers als Michael Van Peel en Alex Agnew. Die doen dat stukken beter en plezieriger.

Laten we even optimistisch zijn (of is het eerder naïef?). De nieuwe parlementaire terreuronderzoekscommissie kan een unieke kans bieden om het debat te voeren zonder vooroordelen, met open vizier en zonder schroom. Een catharsis. Nieuwe denkpatronen. Met de bedoeling tot pragmatische, snel uitvoerbare oplossingen te komen. Hopelijk wordt het geen schijnvertoning om de vis te verdrinken.

04/04/2016

Marc Peeters
Voorzitter

Vereniging voor Financiële Planning

Steenwagenstraat 48 - 1820 Melsbroek - tel. + 32 2 242 99 97 - info@finplanvzw.be

© FinPlan vzw - Alle rechten voorbehouden.